

Κ Ω Σ Τ Α Σ

Α Κ Ρ Ι Β Ο Σ

Σ Φ Α Ι Ρ Α

Σ Τ Ο

Β Υ Ζ Ι

ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΟ ΒΥΖΙ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Η δοτική του χάους, νουβέλα, Νέα Σύνορα – Λιβάνης 1993
Αλλοδαπή, διηγήματα, Νέα Σύνορα – Λιβάνης 1995
Στο κάτω κάτω της γραφής είναι ένα ψέμα, μυθιστόρημα, Κέδρος 1997
Το γέλιο της έκτης μέρας, μυθιστόρημα, Κέδρος 1999
Κίτρινο ρώσικο κερί, μυθιστόρημα, Κέδρος 2001, Μεταίχμιο 2014
Φωνές στην έρημο, διηγήματα, Ελληνικά Γράμματα 2002
Σφαίρα στο βυζί, διηγήματα, Κέδρος 2003, Μεταίχμιο 2026
Καιρός για θάματα, μυθιστόρημα, Κέδρος 2005
Πανδαιμόνιο, μυθιστόρημα, Μεταίχμιο 2007
Τελετές ενηλικίωσης, διηγήματα, Μεταίχμιο 2009
Ποιος θυμάται τον Αλφόνς, μυθιστόρημα, Μεταίχμιο 2010
Αλλάζει πουκάμισο το φίδι, μυθιστόρημα, Μεταίχμιο 2013
Τελευταία νέα από την Ιθάκη, μυθιστορίες, Μεταίχμιο 2016
Γάλα μαγνησίας, μυθιστόρημα, Μεταίχμιο 2018
Ιστορία ενός οδοιπόρου – ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ, μυθιστορηματική βιογραφία, Ηλέκτρα 2006, Μεταίχμιο 2020
Πότε διάβολος πότε άγγελος, Μεταίχμιο 2021
Ανδρωμάχη, Μεταίχμιο 2022
Όνομα πατρός: Δούναβης, Μεταίχμιο 2025

ΑΝΘΟΛΟΓΙΕΣ

Βόλος: Μια πόλη στη λογοτεχνία, Μεταίχμιο 2001, νέα εμπλουτισμένη έκδοση, Μεταίχμιο 2007
Να μαθαίνω γράμματα... Το σχολείο στη νεοελληνική λογοτεχνία, Μεταίχμιο 2004
Να είχαν ο έρωτας σαΐτες, Επτά αγαπητικά διηγήματα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, Μεταίχμιο 2010

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ ΕΡΓΑ

Η κοινωνική διάσταση του έργου του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, Οδυσσεάς 2000
5 διηγήματα, Μεταίχμιο 2001
Μια πόλη ένας συγγραφέας, Μίνωας 2002
Μόνο για άνδρες, Καστανιώτης 2003
Κότινοι και στέφανοι, «Αθήνα 2004» 2003
Έρωτς 13, Ψυχογιός 2011
Το αποτύπωμα της κρίσης, Μεταίχμιο 2013
Ιστορίες ταχυδρομείου, Ελληνικά Ταχυδρομεία 2014
Τα κείμενα των Φιλίππων, Κάπα εκδοτική 2015
Σχηματική σκέψη, Gutenberg – Γιώργος και Κώστας Δαρδανός, 2015
Το δικό μας Πάσχα, Νάρκισσος 2016
Ο πρώτος σταθμός, Μεταίχμιο 2018

Κώστας Ακρίβος
Σφαίρα στο βυζί

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Κέδρος 2003

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή

Μάρτιος 2026

© 2026, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Κώστας Ακρίβος

ISBN 978-618-03-4826-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84826

Κ.Ε.Π. 6642, Κ.Π. 23293

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr

metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:

Ασκληπιοῦ 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433,

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιοῦ 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Στην Τασούλα για το χιόνι

«...και με το σουγιά
πάρε από τη φλέβα μου μελάνι».

ΝΙΚΟΣ ΓΚΑΤΣΟΣ
«Κοίτα με στα μάτια»

Μες στα φθαρμένα βλέπω	«Αυτό[ν]... Αλεξανδρέα».
Μετά έχει τρεις γραμμές	πολύ ακρωτηριασμένες·
μα κάτι λέξεις βγάζω —	σαν «δ[ιά]κρυα ημών», «οδύνην»,
κατόπιν πάλι «δάκρυα»,	και «[ημ]ὶν τοῖς [φ]ίλοις πένθος».

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ
«Ὡς τῷ μηνὶ Αἰθέρ»

ΣΑΥΡΑ

...αέρας, πουλιά, δέντρα, χώμα, νερό, αλάτι...

Αλάτι. Παλαμιές πάνω στο γυμνό κορμί, γύρω από τ' απόκρυφα μέλη του. Όσο κι αν προσπαθούσε να τα κρύψει μ' ένα χαμόκλαδο... Το χέρι έτρεμε, οι φλέβες σφυροκοπούσαν, τα μάτια του έδειχναν σκιαγμένα. Είχε βγει μέσ' από τη θάλασσα, αυτή τον είχε ξεράσει. Ένας άντρας ναυαγός. Τα χρόνια του αρκετά, η πονηριά του ακόμα μεγαλύτερη. Στεκόταν ανήμπορος μπροστά μου και δεν έλεγε τίποτα. Εγώ με καρδιοχτύπι. Πιο πίσω οι δούλες· κι αυτές ξαναμμένες. Πήρα την απόφαση να μιλήσω πρώτη: ποιος ο τόπος, η αφεντιά μου, γιατί τα απλωμένα ρούχα στα γύρω κλαδιά. Μετά αυτός. Όπως αγρίμι σε δόκανο, τέτοια η φωνή του. Να τον συνδράμουμε, να τον σώσουμε. Το θέλαμε; Το μπορούσαμε; Έδωσα αμέσως διαταγή στις δούλες. Έτρεξαν αυτές κοντά του, τον πήγαν κάτω στο ποτάμι, τον έλουσαν, τον έντυσαν με ρούχο καθαρό. Ήρθε ξανά δίπλα μου. Καινούργιος τώρα, έλαμπε. Σαν αστραπή με χτύπη-

σε κατάβαθα η λαχτάρα: «Μακάρι τέτοιος και ο άντρας που θα με κάνει γυναίκα του...».

...φεγγάρι, ουρανός, σπαθί, βλέμμα, μάτια, χαρά, κρασί...

Κρασί. Αλλά και η Ευρυμέδουσα, ο Αλκίνοος, η Αρήτη, ο Λαοδάμας. Ονόματα τρυφερά, της παλιάς μου ζωής. Σχίζουν τα σύννεφα, έρχονται και πέφτουν σαν βέλη στην καρδιά, γλυκαίνουν τα γηρατειά μου. Με πηγαίνουν πίσω. Θυμάμαι, βλέπω: Μπήκε κρυφά στο παλάτι, όρμησε σίφουνas στην αίθουσα του θρόνου, κάθισε ικέτης στην εστία. Τα 'χασαν όλοι με το θάρρος του. Εγώ από μια κρυφή χαραμάδα έβλεπα και χαιρόμουν. Έκανε ό,τι ακριβώς του είχα πει. Ήταν ένας ξένος, ο δικός μου ξένος. Κι as μη μου 'χε πει ακόμη το όνομα, την πατρίδα του. Η εικόνα του με γλύκαινε. Με έκανε να τον φαντάζομαι σύζυγο, ταίρι της κλίνης, πατέρα των παιδιών μου. Συνήλθα. Οι γονείς τώρα τον περιποιούνταν καταπώς έπρεπε, έστρωναν καινούργιο δείπνο, του έδιναν να πει απ' το καλύτερο κρασί μας. Όταν μετά από ώρα βγήκαν έξω στην αυλή, μπήκα στη σάλα, πήρα το κύπελλο, το 'φερα στο

στόμα, τα χείλη μου ακούμπησαν εκεί όπου νωρίτερα τα δικά του. Γλυκιά που ήταν η γεύση από κρασί προχωρημένου φθινοπώρου!

...δάσος, κυνήγι, αγρίμι, ακόντιο, παγίδα, μοίρα, αίμα...

Αίμα. Το φοβόμουν από μικρή. Με τρόμαζε το κόκκινο χρώμα, η αλμύρα του, η υποψία του θανάτου. Τώρα όμως ήταν αλλιώς. Ένιωθα να κυλάει ζεστό στον μηρό μου, το έπιασα στα δάχτυλα, το 'φερα κοντά στα μάτια. Χαμογέλασα. Αυτός στο μεταξύ είχε κατέβει από πάνω μου, έγειρε δίπλα αποκαμωμένος. Δεν έλεγε κουβέντα. Και τι; Ότι πλάγιασε με την κόρη του άρχοντα που τον φιλοξενούσε; Ότι την είχε κάνει γυναίκα; Τράβηξα το ρούχο να σκεπαστώ, χάιδεψα το φλεβιασμένο χέρι του, πήρα μετά να λέω λόγια καθησυχαστικά. Ότι θα μπορούσε να μείνει μαζί μας, στο παλάτι, σχεδόν βασιλιάς, ευτυχισμένος για όλη του τη ζωή. Αν βέβαια γινόταν άντρας μου. Αποκρίθηκε ύστερα από αρκετή σιωπή: «Εδώ, καλά καλά δεν ξέρω ποιος είμαι... Ποιο το όνομά μου...». Το επόμενο βράδυ που ξαναπήγα στο στρώμα του ήταν διαφορετικά. Τώρα δεν υπήρχε ανάμε-

σά μας το αίμα, ο φόβος της πρώτης φοράς. Τώρα ήταν νύχτα γεμάτη αστέρια, ταξίδι δίχως τέλος. Λόγια δεν είχαμε. Μονάχα ιδρώτα και χαρά, υγρά της αγάπης.

...βροχή, πηγάδι, θάλασσα, ποτάμι, ίσκιοι, άμμος...

Άμμος. Κολλημένη στα μπράτσα, στα γυμνωμένα πόδια, ανάμεσα στα μαλλιά. Έλαμπε πάνω στο δέρμα του. Μα πιο πολύ έλαμπαν τα μάτια του από τη χαρά τη μεγάλη. Ένα ένα νικούσε τα πριγκιπόπουλα του νησιού στο ακόντιο, στον δρόμο, στο πάλεμα. Και ο Δημόδοκος όλο να τραγουδάει τα παραμύθια για τους χρόνους τους παλιούς, για τον μεγάλο πόλεμο της Τροίας. Ξαφνικά σταμάτησε, κρέμασε βαριά τα χέρια, το βλέμμα του ταξίδεψε. «Μα, αυτός που λες είμαι εγώ...» ψέλλισε. Πως δηλαδή ο άντρας που είχαμε μπροστά μας, ο άντρας που είχα δεχτεί στο κορμί μου ήταν ο πορθητής της Τροίας, ο Οδ... Σηκώθηκαν απορημένοι οι άρχοντες, βουβάθηκε ο κόσμος, ο πατέρας τον σίμωσε ξαφνιασμένος. Είχε γονατίσει στη μέση της παλαιίστρας, με τα χέρια έπιανε το πρόσωπο. Έφευγε μέσα απ' το κεφάλι του

η πάχνη, σιγά σιγά άρχισε να τα θυμάται όλα: πολέμους και σφαγές, μέρες του σπαθιού, τη νύχτα της φωτιάς, τις στράτες τις θαλασσινές, συντρόφους χαμένους, τόπους με νεράιδες και μάγισσες. Θυμόταν κι έλεγε, μιλούσε τη ζωή του. Το ίδιο κι αργότερα στο παλάτι. Λίγος λίγος φανερωνόταν ο βασιλιάς της Ιθάκης, ο κουρσάρος του κάστρου της Τροίας. Τη μία και μοναδική φορά που με κοίταξε, νόμισα πως αντίκρισα τον Δία.

...σώματα, μέτωπο, παλάμη, χείλη, στέρνο, μηρός, τρίχα...

Τρίχα. Έκλαιγα με λυγμούς. Το τελευταίο μας σμίξιμο δεν το χάρηκα καθόλου. Έξω ρόδιζε η αυγή, ξημέρωνε η μέρα που θα έφευγε για το νησί του. Δίπλα μας στοίβαγμένα τα μπαούλα με τα δώρα των Φαιάκων κι αυτός να τα μετράει και να χαίρεται. Δεν νοιάστηκε να σταματήσει το κλάμα μου. Γι' αυτόν ήμουν το προσφάι του· σε λίγο θα τον χαιρόταν το σπίτι του, η γυναίκα του. Ντύθηκε με φροντίδα, ξαναμέτρησε τα μπαούλα, ήρθε και μ' έπιασε από το πιγούνι. Θέλησε να γίνει τρυφερός μαζί μου, δοκίμασε λόγια παρηγοριάς: να ζήσω ευτυχισμένη, να

βρω άντρα της σειράς μου, της ηλικίας μου. Τραβήχτηκα απότομα. Γέλασε αυτός. Άπλωσε το χέρι να επαναλάβει τα νυχτερινά. Έκλεισα τα μάτια, τον άφησα. Δεν σηκώθηκα να τον χαιρετήσω. Απόμεινα ώρα ξαπλωμένη να μη χορταίνω κλάμα και θυμό. Μετά την είδα. Είχε κολλήσει ψηλά, ανάμεσα στα πόδια μου. Από το ψαρό κεφάλι του. Δεν την πείραξα, την άφησα εκεί.

...ήλιος, ζώα, ανάσα, λόγια, καρπός, δάσος, φωτιά...

Φωτιά. Τα νέα τα μάθαμε από έναν γέροντα στον δρόμο: «Γύρισε ο βασιλιάς μας. Είναι μανιασμένος. Δεν άφησε κανέναν ζωντανό στο παλάτι. Ως κι αυτές τις δούλες τις κρέμασε απ' τη γλώσσα. Κακολογούσαν, βλέπεις, τη γυναίκα του...». Είχε περάσει μόλις μία βδομάδα αφότου έφυγε. Έτυχε ένα από τα αδέρφια μου να 'χει από καιρό κανονισμένο ταξίδι στα γύρω νησιά και στην Ιθάκη για να πουλήσει λάδι, κρασί, τους καρπούς της γης μας. Ήταν να χάσω μια τέτοια ευκαιρία; Με την πρώτη ματιά ο τόπος δεν μου άρεσε. Φτενός μου φάνηκε, αφύλαχτος στον σκληρό ήλιο, καμιά σχέση με τα δικά μας πλούτη.

Και παντού γύρω φωτιές, σκουξίματα, κλαγγές όπλων. Γυρίσαμε πίσω άπραγοι. «Πάει» σκέφτηκα φαρμακωμένη. «Η μοίρα μου το 'χει γραμμένο να ζήσω δίχως αυτόν. Ας το πάρω απόφαση...»

...σαύρα, φίδι, σαύρα, φίδι, σαύρα, φίδι...

Σαύρα. Τρία χρόνια αργότερα. Είχαν γίνει πολλά στη ζωή μου, είχα περάσει από πολλά. Μαζί με τούτα ήθελα να ξαναδώ τα μάτια, να γευτώ πάλι το κορμί του. Δέσαμε το καράβι και ετοιμάσαμε την πομπή για το παλάτι. Αυτή τη φορά την Ιθάκη τη βρήκα αλλαγμένη, νοστιμότερη: ησυχία, οι άνθρωποι γελαστοί, το φως πιο γλυκό. Χάρηκα, η ανόητη. Από τα ανάκτορα μας έστειλαν απάντηση: Ας μην κάνουμε τον κόπο, θα κατέβαινε στο λιμάνι ο ίδιος ο βασιλιάς. Λύθηκε η πομπή, ανεβάσαμε ξανά στο πλοίο τις κασέλες με τα δώρα, περιμέναμε. Πέρασε το πρωινό, μεσημέριασε, ήρθε το απόγευμα, το σούρουπο, τίποτα. Είχα πετάξει από πάνω μου κοσμήματα και φτιασίδια, μόνο που δεν ούρλιαζα από τη λύσσα. Έφτασε το βράδυ, η νύχτα. Μες στον ύπνο ένιωσα ανάσα βαριά, χνότο που μύριζε κρασί. Αυ-

τός. Πετάχτηκα γελαστή. Δέχτηκε μόνο τη χειραψία μου, ύστερα πήγε βιαστικός και μαντάλωσε την πόρτα, χαμήλωσε κι άλλο το φως στο λυχνάρι. Ξερόβηξε, είπε τα λόγια τα τυπικά του καλωσορίσματος, εγώ τον κοίταζα σιωπηλή. Σε λίγο: «Καλύτερα να φύγεις, Ναυσικά... Έχω σκοτούρες στο παλάτι... Γιο διάδοχο στην ηλικία σου... Οι κακές οι γλώσσες...». Συνήλθα, μπόρεσα και του γύρισα λόγια σκληρά. Αυτός ψύχραιμος, ατάραχος, το αίμα του κρύο, σαν ερπετού. Δεν άντεξα άλλο: «Μια στιγμή, περίμενε!». Βγήκα έξω τρέχοντας, δεν άργησα να επιστρέψω. «Κι αυτό εδώ;» Έσπρωξα προς το μέρος του το μικρό κορίτσι. Τα έχασε. Άρα δεν ήξερε τίποτα από κείνο που είχε γεννήσει το σμίξιμό μας στο νησί. Άνοιξε κι άλλο τα μάτια, τα χέρια όμως για αγκαλιά όχι. Κάθισε αποσβολωμένος σ' ένα σκαμνί. Τον είδα γέρο. Μα πόσο λίγος χρόνος χρειάστηκε να σκουριάσει η ομορφιά του! Φάνηκε να σκέφτεται. Περίμενα τα καλύτερα, δεν μπορεί, μας έδενε πια το αίμα. Σήκωσε το κεφάλι, τα μάτια: «Ένα από τα δύο, Ναυσικά. Ή γυρίζετε πίσω στη Φαιακία και έρχομαι κι εγώ με την πρώτη ευκαιρία ή...». Διάλεξα το πιο δύσκολο: να μείνω σ' ένα καλύβι, μαζί με τον πιστό του χοιροβοσκό, τον Εύμαιο. Ποια; Εγώ,

μια πριγκιποπούλα! Να κοιμάμαι μες στις βρομιές, μόνη, κατάμονη, με μοναδική παρέα τα ζώα. Κι αυτός να έρχεται όποτε το θυμόταν, όποτε μπορούσε να ξεγλιστρήσει από το μάτι της στρίγκλας γυναίκας του... Δεν γύρισα πίσω στη χώρα μου, στους δικούς μου ανθρώπους. Δεν είχα το κουράγιο, τη δύναμη να αρνηθώ τη γλύκα του κορμιού του. Όλα τα χρόνια της ζωής μου τα πέρασα εδώ, στην ερημιά, φυλακισμένη στον ίδιο μου τον πόθο. Εξόριστη από τη δική του ασπλαχνιά.

...πρωί, φως, χάδι, άγαλμα, δέρμα, φιλί, άντρας...

Όχι άντρας! Ψεύτης και τιποτένιος, δολερός, πανούργος. Απατεώνας. Σκουλήκι, φταίχτης για όλα, υποκριτής. Που μακάρι να μην τον είχε γεννήσει η μάνα του. Που μακάρι νεκρός από γεννησιμιού του. Κακούργος! Καταραμένος από θεούς κι ανθρώπους, από μένα την ίδια. Σαν μεγάλωσε η κόρη μας, την πήρε στο παλάτι, δήθεν να την έχει κοντά του, μα την έκανε χειρότερη κι από δούλα. Ευτυχώς που βρέθηκε ο γιος του παλιού μνηστήρα Αντίνοου και τη δέχτηκε γυναίκα του, έκαναν οικογένεια, γέννη-

σαν τον εγγονό μου τον αγαπημένο. Στο μεταξύ αυτός ο άτιμος εμφανιζόταν στη χάση και στη φέξη. Έκανε ό,τι έκανε, καθόταν μετά, κοιτάζε, περίμενε πότε θα μου ξεφύγουν οι λέξεις. Εγώ σκιαζόμουν, δεν τις πρόφταινα, τις άκουγε αυτός, γελούσε. Έφτυνε στο πλάι, έλεγε: «Ξεμωράθηκες, κακομοίρα Ναυσικά, πάει, έχασες τα λογικά σου!». Κορόιδευε και έφευγε. Με άφηνε ξανά στη μοναξιά μου. Τι να 'κανα κι εγώ; Μήπως το 'θελα, το θέλω; Έρχονται συνέχεια, κοπάδι, μαύρο σύννεφο, δεν ξέρω ποια να πρωτοδιαλέξω. Ανοίγει άθελά μου το στόμα, το αφήνω να λέει, να λέει... Δεν πειράζει που όλοι με έλεγαν, με λένε, τρελή. Με νοιάζει μόνο που έτσι με έλεγε εκείνος. Ακόμα και όταν σκέβρωσε απ' τα γηρατειά, ακόμα και λίγο προτού φύγει για πάντα...

...ζάλη, δάκρυα, στάχτη, χρόνια, πόνος, αίμα, εκδίκηση...

Ξέρω πώς θα πάρω το αίμα μου πίσω, με τι τρόπο θα τον εκδικηθώ. Είναι καιρός τώρα που έρχεται και κάθετα εδώ μαζί μου ο γιος της κόρης μου. Λέει πως τον γαληνεύει το μέρος. Αγναντεύει με τις ώρες τη θάλασσα, σηκώνει το κεφάλι και ακούει τα πουλιά,

τα χέρια του χαϊδεύουν τους κορμούς των δέντρων. Όμως εμένα, όσο κι αν έχω τρυφερά αισθήματα για αυτόν, με αναστατώνει η παρουσία του. Η εικόνα του είναι ίδια του παππού του. Βλέμμα, περπατησιά, γέλιο, όλα ίδια μ' εκείνου. Καταλαβαίνω, είναι το παιχνίδι που παίζουν οι θεοί μαζί μου. Θα το αντέξω κι αυτό. Θα το αντέξω για έναν ακόμα λόγο. Τον ακούω να διηγείται με τις ώρες τα κατορθώματα του παππού του: πόσο άξια πολέμησε τότε σ' εκείνη τη μακρινή πολιτεία, με τι τέρατα τα έβαλε στο ταξίδι του γυρισμού. Ωραία. Να τα πει και στους άλλους, να τα μάθουν και οι κατοπινοί. Για το άλλο όμως δεν θα μιλήσει; Δεν πρέπει να ακουστεί και στις επόμενες γενιές τι σκάρτος άντρας ήταν, πόσο δόλια φέρθηκε σ' εμένα; Θέλω και η δική μου ιστορία να ακουστεί και όχι μόνο η καλογυαλισμένη ψεύτικη δική του. Σύμφωναι, εγγονέ μου; Η δική μου εκδίκηση!

...ζωή, θάνατος, μίσος, αγάπη, σαύρα, εγώ...

Σαύρα... Εγώ...

Πώς γεννιούνται οι λέξεις που η μοίρα το 'χει γραμμένο να γίνουν βιβλίο; Πότε αρχίζει για τους ποιητές η «άλλη» ζωή, η μυστική και αθέατη; Ποια είναι η βαθύτερη σχέση ανάμεσα στον έρωτα και τη γραφή; Στήνονται γέφυρες και περάσματα ή μόνο σύνορα, εμπόδια και απαγορεύσεις; Τα οχτώ πρόσωπα αυτού του βιβλίου, που είδαν το αίμα τους να μεταμορφώνεται σε μελάνι, χαράζουν τη δική τους εκδοχή: η ομηρική Ναυσικά, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο Τζέιμς Τζόις, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο Τόμας Μαν, ο Κωστής Παλαμάς, ο Νίκος Καζαντζάκης, η Μαργκερίτ Γιουρσενάρ. Μαζί τους κι ένας άσημος περιπλανώμενος γύφτος. Αυτός όμως μεγαλουργεί όχι με τη γραφίδα αλλά με το ατίθασο όργανό του, ένα ντούρο μελιστάλαχτο κλαρίνο...

8+1 ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΚΟΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ (Ή ΜΗΠΩΣ ΚΑΤΑΡΑ) ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Χαίρεται κανείς εδώ όχι μόνο την πρωτοτυπία της σύνθεσης, αλλά και την ευελιξία της πλοκής, που εξασφαλίζεται χάρη σε μια στέρεη όσο και προσεκτικά σχεδιασμένη αφηγηματική αρχιτεκτονική.

Βαγγέλης Χατζηβασιλείου, *Ελευθεροτυπία*

ISBN: 978-618-03-4826-2

9 786180 348262
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84826

metaixmio.gr

 ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book

